

Kažimo glasno!

-pismo učiteljice razredne nastave jednom dječjem kazalištu

Danas sam sa svojim prvim razredom posjetila vaše kazalište. Kazalište kojem se uvijek veselim i to veselje i ljubav prema kazalištu nastojim prenijeti na svoje đake. Pripremila sam ih za trenutke u kojima će priču o sedam kozlića doživjeti kroz riječi umjetnika i njihovih lutaka. Naša očekivanja bila su velika.

Nažalost, iz kazališta sam izašla s osjećajem gorkog okusa u ustima. Iznenadile su me i rastužile predrasude koje se provlače kroz predstavu. U razredu imam dijete albanske nacionalnosti i trudimo se svi u razredu da ga naučimo pravilno govoriti naš jezik, a istovremeno on nas uči svoj. U našem razredu učimo da ismijavanju bilo kojeg oblika nema opravdanja. A sad razmišljam kako se to dijete osjećalo kad je vidjelo pekara koji govori kao on i njegov otac, a sva djeca u kazalištu se tome glasno smiju.

Znam, da namjere nisu bile takve, vjerojatno ste htjeli predstavu učiniti humorističnijom, ali pitam se je li takav humor primjeren predstavi za taj uzrast, a nisam sigurna niti da ga djeca razumiju. Smatram da kazalište stvarno ne bi trebalo biti mjesto u koje će na djecu prenositi stereotipe i predrasude kojima naše društvo, nažalost, ionako obiluje (Albanci su pekari i neuki, Mujo je kovač iz Bosne, zar u našoj zemlji nema kovača?!).

Zasmetala me i rečenica vuka koji kaže da je napastvovao već stotine kozlića. Zar se to nije moglo nekako drugačije izreći? Riječ NAPASTVOVATI djeca danas čuju, razumiju i upotrebljavaju u sasvim drugom kontekstu. I opet, nažalost!

Žao mi je što vam se obraćam ovakvim pismom, ali nadam se da ćete razmisliti o njegovom sadržaju. Vaša profesija, kao i moja, trebala bi biti posebno svjetlo u koje će dugo trajati u srcima ovih malih ljudi.

Nadam se da ću ponovo s veseljem voditi svoju djecu u naše omiljeno kazalište!

iz školske riznice